

ה"ת 22842/10/22 - אורות הצפון מ.ח. בע"מ, מוחמד חלאילה, ח.א.ח. תאורה בע"מ נגד משטרת ישראל/ מפלג הונאה ופשיעה כלכלית ירושלים

בית משפט השלום בעכו

ה"ת 22842-10-22 אורות הצפון מ.ח. בע"מ ואח' נ' משטרת ישראל/ מפלג הונאה ופשיעה
כלכלית ירושלים

בפני כבוד השופטת דנה עופר

המבקשים

1. אורות הצפון מ.ח. בע"מ

1. מוחמד חלאילה

2. ח.א.ח. תאורה בע"מ

נגד

המשיבים

החלטה

משטרת ישראל/ מפלג הונאה ופשיעה כלכלית ירושלים

1. לפני בקשה להחזרת תפוסים. כן לפני בקשת המשיבה להורות על הארכת תוקף החזקת התפוסים
למשך 180 ימים נוספים, לצורך השלמת החקירה.

2. נגד המבקשים מתנהלת מזה מספר חודשים חקירה בחשד לביצוע עבירות על חוק איסור הלבנת הון,
קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, עבירות לפי פקודת מס הכנסה ולפי
חוק המע"מ וכן שיבוש הליכי חקירה.

החקירה הסמויה הפכה גלויה ביום 25.7.22. על פי צווי בית המשפט נתפס רכוש רב של המבקשים,
המיועד לחילוט עתידי. מדובר בתפיסה "בשווי", כאשר החשד הוא שהמבקשים ביצעו עבירות בהיקף של
יותר מ-120 מיליון ₪.

הרכוש שנתפס כולל רכבים, כלי שיט, חשבונות בנק, מניות שהוקפאו, נדל"ן, מזומן, סוסים, תכשיטים
ותיקים. שווי הרכוש שנתפס נאמד בכ-12.5 מיליון ₪, דהיינו כעשירית מהיקף העבירות המיוחסות
למבקשים.

יוער, כי בעניין התכשיטים והתיקים נפתח תיק אחר, על פי בקשת אשת המבקשת מס' 1; תיק ה"ת
22844-10-22.

3. המבקש מס' 1 (להלן: "**המבקש**") הוא בעל המניות של שתי החברות, המבקשות מס' 2 ו-3. לטענתו,
שתי החברות עוסקות בענף התאורה כמו גם בענף סחר ברכבים, ומחזיקות בתו סחר המוכר על ידי
משרד התחבורה.

לטענת המבקש, החקירה בענייננו נסבה, תחילה, על עבירות חמורות כגון השתייכות לארגון פשיעה, סחיטה באיומים, עבירות סמים ועוד; אולם בסופו של דבר לא נמצא בסיס לחשד בעבירות אלו. המבקש גם היה עצור, אולם שוחרר ממעצר בנסיבות אלו.

לטענת המבקש, צווי החיפוש והתפיסה שהוצאו בעניין רכושו אמורים היו לכלול את כל המידע הרלבנטי, לרבות מקור החקיקה, עילת התפיסה, החשדות הקיימים, היקף העבירה ועוד. לטענתו, הצווים שניתנו אינם יכולים להוות אינדיקציה חוקית לתפיסת רכוש לצורך חילוט עתידי על פי הוראות סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, לאור הפגיעה בזכויות אדם (הזכות לכבוד והזכות לפרטיות) הכרוכה בביצוע הצווים.

על פי הנטען, חלק מהצווים שהוצאו בענייננו של המבקש חסרים מידע בדבר מקור החקיקה שמכוחו ניתנה הסמכה מפורשת לביצוע החיפוש ותפיסת הרכוש, ועל כן הם אינם חוקיים ("צווים מקבוצה א"). נוסף על כך נטען, כי באותם צווים לא צוין חשד לביצוע עבירה ולא צוינה עילה אשר מצדיקה תפיסת רכוש. ממילא לא צוינה עילה מכוח חוק איסור הלבנת הון.

לטענת המבקש, לא נתפס רכוש אשר עצם החזקתו מקימה עבירה פלילית, ואין מדובר בחפצים שנעברה בהם עבירה או שמתכוונים לעבור בהם עבירה; ואילו הצווים שלא פורט בהם מקור החקיקה המסמין את השוטר לבצע את החיפוש והתפיסה אינם יכולים להוות אסמכתה חוקית שמכוחה ייתפס הרכוש לצורך חילוט עתידי.

לגבי צווים אחרים ("צווים מקבוצה ב") טוען המבקש, כי הם ניתנו במעמד צד אחד, לאחר שהרכוש כבר נתפס, ובניגוד לפסיקת בית המשפט העליון, המחייבת לקיים דיון במעמד שני הצדדים.

4. טענות אחרות של המבקשים נוגעות למידתיות התפיסה.

לטענתם, אין בידי המשיבה תשתית ראייתית מספקת לחשדות שהיא מייחסת להם ולהיקפם, ועל רקע זה יש לראות את התפיסה כבלתי מידתית וכפוגעת מעל לצורך בזכות הקניין.

5. המבקשים העלו טענות נוספות, מעבר למה שנטען בבקשתם, הן במסגרת הדיון שהתקיים בפניו והן במסגרת בקשות שהוגשו לתיק זה לאחר מכן. אדון גם בטענות אלו בהחלטתי זו.

דין והכרעה

6. כידוע, גם בשלב החקירה ובטרם הגשת כתב אישום יש למדינה אפשרות לתפוס נכסים, בשווי הרכוש שלגביו קיימים חשדות לביצוע עבירות על פי חוק איסור הלבנת הון, בנוסף לחמש עילות התפיסה

הקבועות בסעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש).

מכוחו של סעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון "נשתלה" בסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי עילת חיפוש ותפיסה נוספת, שיטת במספר, שמטרתה חילוט רכוש בשווי (בש"פ 1359/17 **מדינת ישראל נ' ברוך** (15.3.17)). בהתאם לסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, היקפו של החילוט הוא רחב ביותר, ומאפשר אף תפיסה של רכוש שאינו קשור בעבירה (רע"פ 4526/18 **אלוביץ נ' מדינת ישראל**, 5.8.18).

7. אכן, תפיסת רכושו של אדם כרוכה בפגיעה בזכות הקניין שלו. כנגד זכות הקניין של החשוד עומד האינטרס הציבורי בחילוט העתידי. סמכות תפיסת הנכס - "צופה פני עתיד, ונועדה להבטיח אפשרות לחילוט בתום ההליך המשפטי ... ודוק, החוקרים והמשיב מצויים בשלב החקירה. חזקת החפות עומדת לחשוד. אל מול זאת, ניצב השיקול המעשי, לפיו המתנה לחילוט רק בסיום המשפט עלולה להביא לכך שלא ניתן יהיה מה לתפוס. כך נוצר הצורך בתפיסת רכוש וחילוטו הזמני" (בש"פ 1359/17).

גם אם נתפס חפץ כדין, הרי שהמשך החזקתו בידי המשטרה מחייב אף הוא קיומה של עילה על פי דין, וגם אם מתקיימת עילה כזו, הרי שיש לבחון אם קיים אמצעי אחר, מידתי יותר מפגיעה בקניינו של אדם, אשר יש בו כדי להגשים את תכלית החזקתו של החפץ בידי המשטרה:

"גם אם עשוי להתקיים מקור סמכות לתפיסת חפץ מלכתחילה, אין בכל מקרה עילה מתחייבת להמשך החזקתו בידי הרשות בטרם נסתיימו ההליכים המשפטיים, ועשויה לעלות השאלה האם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי המבקש לשמור על פיקוח המדינה ביחס לחפץ, לבין זכותו של הפרט לממש את זכויותיו לגבי החפץ גם אם מימוש זה עשוי להיות כפוף למגבלות" (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל, 12.3.06).

עוד נפסק בבש"פ 342/06:

"עקרונות הדין בדבר תפיסת חפצים בידי המשטרה מחייבים החלת אמות מידה חוקתיות ביישומם. פירוש הדבר, כי חייב להימצא מקור סמכות לעצם תפיסת חפץ בידי המשטרה. מקור כזה עשוי להישען על טעם מניעתי; על צפי בדבר חילוטו בתום המשפט; או על הצורך בו כראייה במשפט. קיומו של מקור סמכות לתפיסת החפץ מלכתחילה אינו מצדיק בהכרח את המשך החזקתו לאורך זמן, ויש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בחלוף זמן ואם כן, האם קיימת "חלופת תפיסה" נאותה, העשויה להגשים בעת ובעונה אחת להגשים את תכלית התפיסה בלא פגיעה בלתי מידתית בבעל הקניין. מקום בו ניתן למצוא נוסחת איזון נאותה כאמור, ראוי להחילה, תוך שחרור התפוס אגב קביעת תנאים מידתיים הולמים להגשמת תכלית משולבת של הגנה על האינטרס הציבורי ושמירה על זכויות הפרט."

8. בהתאם לפסיקה, כאשר ביהמ"ש נדרש לדון ולהחליט בגורלם של תפוסים שמוחזקים למטרת חילוט בבוא העת, עליו לבחון קיומה של תשתית ראייתית מספקת להחזקת התפוסים, בהתאם לשלב הדיוני שבו מדובר: בשלב החקירה ובטרם הגשת כתב האישום, על ביהמ"ש להשתכנע בדבר קיומו של חשד סביר שהחשוד ביצע את העבירות המיוחסות לו; לאחר הגשת כתב האישום, כאשר מתבקש בית המשפט להורות על צו חילוט זמני, על בית המשפט להשתכנע בדבר קיומו של "פוטנציאל חילוט", דהיינו בקיומה של תשתית ראייתית העולה כדי ראיות לכאורה לכך שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, וסיכוי סביר לכך שניתן יהיה לחלט את רכושו של הנאשם בתום ההליך (למשל, בש"פ 1093/00 דבש נ' מדינת ישראל, 14.2.20; ע"פ 5316/22 מדינת ישראל נ' פרנקו, 10.11.22).

9. ענייננו, כמובן, בשלב החקירה. בוצעו פעולות חקירה רבות ונאספו חומרי חקירה, אולם החקירה טרם הושלמה.

לאחר שעיינתי בדו"ח הסודי שהונח בעיוני ובחומרי החקירה שצורפו לו, שוכנעתי כי קיים חשד ברף הראייתי הנדרש בשלב זה, קרי - חשד סביר, כי המבקשות מעורבות בעבירות המיוחסות להם, וכי מדובר בעבירות שהיקפן הכספי כנטען על ידי המשיבה. מאחר ומדובר בחקירה שטרם הושלמה, הרי שבשלב זה לא ניתן לפרט על מה מבוססים החשדות האמורים, אולם מעיון בחומרי החקירה נמצא כי ככל שזו התקדמה נוספו עוד חומרי חקירה שיש בהם כדי לחזק ולבסס את החשדות.

10. אשר לטענות הנוגעות לחוקיות הצווים:

כאמור, לטענת המבקשים, הצווים מקבוצה א', נעדרי כל מקור חיקוק, ועל כן אינם יכולים להוות מקור חוקי לתפיסת רכוש בשווי לצורך חילוט עתידי.

לאחר שעיינתי בצווים מקבוצה זו, ראיתי לנכון לדחות את טענות המבקשים לעניין זה.

מדובר בצווים שניתנו ביחס לבקשות שבכותרתן צוין כי הצווים המבוקשים - צווים משולבים לחיפוש במקום ולחדירה לחומר מחשב - מתבקשים "לפי סעיפים 23 ו-23א לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, ולפי סעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000". הצווים מתייחסים לבקשות, ובבקשות צוין, כאמור, מפורשות, המקור החוקי הנובע מחוק איסור הלבנת הון, וסעיף 26 שבו הדין ב"סמכויות עזר", ומחיל את הוראות פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), בשינויים המחויבים, על רכוש שביחס אליו ניתן לתת צו חילוט על פי הוראות חוק איסור הלבנת הון.

בבקשות עצמן פורטו כל העבירות המיוחסות לחשודים ושבועניין מתבצעת החקירה, ובהן - עשיית פעולה ברכוש אסור, קשירת קשר לעשות פשע, איסור הלבנת הון - מניעת דיווח, מסירת ידיעה כוזבת, עבירות מס שפורטו, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, השמטת הכנסה ועוד.

במסגרת הצווים עצמם אושרה תפיסה לא רק של מסמכים וחפצים הדרושים לחקירה (במשבצת הראשונה של כל צו) אלא גם של "רכוש בשווי היקף העבירה לצורך חילוט עתידי" (במשבצת השנייה של כל צו).

ברי כי השופט אשר התבקש לחתום על הצו עשה כן לאחר שהונח לפניו חומר חקירה רלבנטי, לרבות דו"ח סודי אשר פירט את עיקרי החשדות ואת הבסיס לאותם חשדות, ולאחר שנחה דעתו בדבר קיומה של עילה לתפוס רכוש בשווי.

לא מצאתי, אפוא, כל פגם חוקי באופן הוצאת הצווים שמכוחם נתפס הרכוש.

בהקשר זה יוער, כי המשיבה ציינה בתגובתה שהיא העבירה לעיון המבקשים את כל הצווים הרלבנטיים (ואם נשמט צו זה או אחר, הרי זה בטעות), אך היא מתנגדת להעביר לעיונם את הבקשות, על נספחיהן. עמדה זו מקובלת עלי באופן חלקי בלבד, דהיינו - בכל הנוגע למסמכים שצורפו לבקשות. אלו מסמכים חסויים, כמובן. אולם הבקשות עצמן אינן בגדר מסמכים חסויים, ואין מניעה מהעמדתן לעיון המבקשים.

11. בכל הנוגע לצווים מקבוצה ב' טוענים המבקשים, כי צווים אלו ניתנו לאחר שהרכוש נתפס בידי המשיבה, ובכל זאת - ניתנו במעמד צד אחד, בניגוד לבש"פ 8151/18 **מדינת ישראל נ' אברמוב** (13.1.19), שם נקבע העיקרון, כי לאחר שהחקירה הפכה גלויה, ומבקשים להכשיר בדיעבד תפיסת רכוש שנעשתה תוך כדי החיפוש, יש לדון בבקשה במעמד שני הצדדים.

מכוחם של הצווים שבקבוצה זו נתפסו רכב מרצדס מ.ר. 87636501 (בשווי של כ-260,000 ₪) ורכב סקודה מ.ר. 39161401 (בשווי של כ-90,000 ₪).

אינני סבורה כי האמור לעיל מצביע על פגם בביצוע הצווים, שבעטיו יש להורות על ביטולם. המשיבה הגישה לביהמ"ש, בהתאם להוראות הפסיקה, בקשה "למתן צו הוראה לעשייה בחפצים שנתפסו" (תיק מס' 15823-08-22), וביהמ"ש הורה על הארכת תוקף החזקת התפוסים עד למתן החלטה אחרת, וכן הורה כי "ככל שהמשיבים יבקשו לקיים דיון בעניין התפוסים, ייקבע דיון בהתאם".

12. המבקשים העלו טענות שונות לעניין מידתיות התפיסה.

טענות אלו אני רואה לנכון לדחות, שכן נמצא כי התפיסה היא מידתית. היקף העבירות נאמד בלמעלה מ-100 מיליון ₪, ואף אם אניח כי נתון זה לוקה בהפרזה מסוימת, הרי שערך התפוסים עומד על כ-12.5 מיליון ₪, והוא נופל משמעותית מהיקף העבירות.

ראוי לציין, כי בין הרכוש שנתפס ישנם גם מספר כלי רכב שהוחזרו לבעליהם, תוך רישום איסור דיספוזיציה

בלבד, וכן ישנם מספר נכסי מקרקעין שבדומה גם הם תפוסים ברישום בלבד, כך שהפגיעה הקניינית הנובעת מתפיסה זו היא חלקית, ומתבטאת באיסור דיספוזיציה בלבד. גם בכך מתבטאת מידתיות התפיסה.

13. בנוגע לכלי רכב תפוסים:

המשיבה אינה מתנגדת לשחרור כלי רכב תפוסים, כנגד הפקדת 30% משוויים. עמדה זו מקובלת ועולה בקנה אחד עם הפסיקה בעניין זה (בש"פ 3616/11 זגורי נ' **מדינת ישראל**, 24.05.11; בש"פ 6529/10 **מגידש** נ' **מדינת ישראל**, 21.09.10).

ב"כ המבקשים טען, מחד, כי המבקשים אינם צריכים להפקיד כספים כדי לשמור על ערכו של הרכב, ומנגד - כי המבקשים אינם מסכימים למכירתם. בה בעת הוא מלין על כך שהמשיבה אינה שומרת על ערכם של הרכבים ואינה מוכרת אותם. עמדה זו לא ניתן לקבל.

לאור האמור, ככל שלא יפקידו המבקשים 30% מערכו של כל כלי רכב שהם מבקשים לשחררו לידיהם (כאשר ערך הרכב ייקבע על פי המחירון המקובל), בתוך 10 ימים מקבלת החלטה זו, תפעל המשיבה בהתאם לנהליה, למכירת הרכבים.

אם יבחרו המבקשים בהפקדה, ביחס לאיזה מכלי הרכב, הרי שכתנאי לשחרור הרכב לידיהם יחולו, בנוסף להפקדה, גם התנאים הבאים:

א. איסור עשיית כל דיספוזיציה ברכב כאשר תירשם הערה מתאימה במשרד הרישוי כתנאי לשחרור הרכב.

ב. עריכת ביטוח לרכב, לרבות ביטוח מקיף, שמדינת ישראל תירשם בו כמוטבת.

ג. יחתמו על התחייבות שלא לבצע כל דיספוזיציה ברכב אלא לשם חילוטו על ידי המדינה, ולהעבירו לידי המשיבה מיד עם קבלת החלטה בדבר חילוטו.

14. בדיון העלו המבקשים טענות שונות לגבי סוסים שנתפסו.

מדובר בשישה סוסים וסייח שבעניינם נערכה חוות דעת שמאית, אשר ממנה עולה כי שווי של כל סוס נע בין 60,000 ₪ ל-110,000 ₪ (נתונים אלו מתייחסים לשווי הסוסים בשוק החופשי, ואילו שוויים במכירה מאולצת נמוך מערכים אלו, מטבע הדברים).

לטענת המבקשים, עתרו לא פעם וביקשו שתינתן להם האפשרות לבדוק, בעזרת וטרינר מטעמם, את הסוסים,

ולעמוד על מצבם הבריאותי. ישנם שני סוסים שזקוקים לטיפול רפואי מיוחד. סוסה אחת חלתה במהלך תקופת תפיסתה, ולאחר שהמשיבה לא דאגה לטיפול במצבה הבריאותי, הוחזרה הסוסה למבקשים, ללא תנאי.

לטענת המבקשים, יש לשחרר את הסוסים שלא כנגד הפקדת ערובה, אלא כנגד התחייבותם העצמית, או כל פתרון אחר.

לטענת המשיבה, הסוסים נמצאים בחווה שפרטיה חסויים, משום שחשיפת מקום החזקתם או זהות הגורמים המטפלים בסוסים עלולה לחשוף את הסוסים לגניבה או פגיעה, ואת הגורמים המטפלים - לאלימות, לאיומים או להטרדות. מטעמים אלו, אפילו קציני היחידה החוקרת אינם יודעים היכן מוחזקים הסוסים.

עם זאת, על פי הנטען, הסוסים מטופלים ברמה הגבוהה ביותר. אכן סוסה אחת חלתה, ודברים כאלו קורים גם כאשר בעלי החיים מטופלים בצורה נאותה. אותה סוסה הוחזרה לבעליה, לאחר שבדיקת ד.נ.א. שבוצעה העלתה, כי היא שייכת לאדם אחר, שאינו נמנה על החשודים בפרשייה זו.

המשיבה העבירה למבקשים דו"ח וטרינר אשר בדק את הסוסים התפוסים (צורף לתגובת המשיבה מיום 23.1.23, בקשה מס' 5 בתיק זה), וממנו עולה כי מצבם הבריאותי של הסוסים תקין. יוער, כי מאותן סיבות שפורטו לעיל, לא נחשפה זהותו של הווטרינר שערך את הדו"ח.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, אני סבורה כי יש לקבל את עמדת המשיבה בכל הנוגע לשלילת האפשרות לבדיקת הסוסים על ידי מי מטעם המבקשים, שכן יש להותיר את מקום החזקתם חסוי.

הסוסים מוחזקים בחווה שפרטיה חסויים, הם מטופלים באופן נאות ורק לאחרונה (ביום 5.1.23) נבדקו בידי וטרינר, שמצא את בריאותם תקינה. עולה, אפוא, כי אופן הטיפול בסוסים אינו עילה אשר תצדיק השבתם לידי המבקשים.

15. לצד הדברים האמורים, יש לתת את הדעת גם להוראת סעיף 38 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), אשר לפיו -

"היה החפץ בעל חיים או מצרך העלול להתקלקל, בין בגלל טיבו המיוחד ובין מסיבה אחרת, ולא ניתן עליו צו לפי סעיף 34, רשאי בית משפט השלום, על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם התובע זכות בחפץ, לצוות שהחפץ ימכר במרכז פומבי או במחיר המקובל באותו יום; דמי המכר יוחזרו לאדם שמידיו נלקח החפץ, אולם אם תוך המועדים שנקבעו על פי סעיף 35 הוגש משפט נגד אדם על עבירה שעבר בחפץ שנתפס או לגביו, ינהגו בדמי המכר כפי שיוורה בית המשפט".

עולה, אפוא, כי קיימת בחוק הוראה מיוחדת המורה כיצד יש לנהוג ביחס לבעלי חיים תפוסים. נראה כי סעיף זה נחקק בשל הקושי הכרוך בהחזקת בעלי חיים כתפוסים. בהתאם להוראת סעיף זה, רשאי בית המשפט להורות, למעשה, באופן חריג, על חילוט תפוסים שהם בעלי חיים, על פי בקשת המשטרה, עוד לפני הגשת כתב האישום, כאשר לרוב יתבצע החילוט רק לאחר הרשעה ובתום ההליך הפלילי (בהתאם לסעיף 39 לפקודה הנ"ל).

כאן, אין לפניי בקשה של המשיבה להורות על מכירתם של הסוסים, ונושא זה אינו עומד על הפרק; אולם, נראה כי ראוי שגם המשיבה תתייחס באופן שונה להמשך החזקתם של הסוסים כתפוסים, כאשר האפשרות כי הסוסים יהיו מוחזקים עוד ועוד, עד לתום ההליך הפלילי, אינה נראית כאפשרות סבירה ואף לא הגיונית מבחינה כלכלית, בשים לב לעלויות הגבוהות של החזקת בעלי-חיים ככלל, וסוסים בפרט.

המבקשים אינם מסכימים להפקדת ערובה כספית לצורך שחרור הסוסים, וטוענים כי יש להסתפק בהתחייבות עצמית שלהם. בשים לב לכלל הנסיבות, קשה לקבל גם עמדה זו. התחייבות עצמית אינה בגדר בטוחה חזקה שעשויה להבטיח את האינטרס הציבורי בחילוט רכוש, ככל שיורשעו המבקשים בעבירות החמורות המיוחסות להם.

אני סבורה, כי בכל הנוגע לסוסים הרי שיש לאפשר את שחרורם כנגד הפקדת ערובה סבירה, אשר תשמש תחליף לחילוט, ותאפשר למבקשים לקבל את הסוסים בחזרה לידיהם, וככל שייתן בעתיד צו לחילוט ניתן יהיה לחלט את הכספים.

בקביעת גובה הערובה יש לקחת בחשבון את ערך הסוסים (ולתת את הדעת להפרש בין "מכירה מרצון" לבין "מכירה מאולצת"), כמו גם את עלויות החזקתם והטיפול בהם. בניגוד למכונות, אשר נהוג לשחררה כנגד הפקדת 25-30% מערכה, הרי שלבעלי החיים יש לספק בתקופת החזקתם לא רק קורת גג הולמת, אלא גם מזון מתאים, אנשי מקצוע שיטפלו בהם, ואף טיפול רפואי בעת הצורך.

כפי שעולה מהערכות השמאי שהוגשו לעיוני, ערכו הכספי של כל סוס שונה. בנסיבות העניין ולאור השיקולים דלעיל, אני מורה כי כנגד הפקדת ערובה כספית בגובה של 15% מהערכת השמאי לשווי כל סוס במכירה "מרצון", ישוחררו הסוסים לידי המבקשים.

16. בקשה נוספת שהגישו המבקשים נוגעת למסמכים חשבונאיים שנתפסו לצורך החקירה, והם נחוצים להם לצורך סגירת כרטיסות והתחשבוניות עם לקוחות וספקים וכן לצורך הכנת מאזנים לשנת המס 2021. פניותיהם ליחידה החוקרת לקבלת העתקי המסמכים לא נענו.

לטענת המבקשים, המשיבה מונעת מהם מלקיים את חובותיהם כלפי רשויות המס במועד.

ביחס לבקשה זו הגיבה המשיבה, כי חומרי הנהלת החשבונות שנתפסו מהווים חלק מחומר הראיות לביסוס עבירות מס; עם זאת ציינה המשיבה - "במידה ונדרשים מסמכים חשבונאיים מתוך חומר התפוס לצורך הגשת דוחות שנתיים או לצורך סגירת כרטיסי חשבון, וחומר זה אינו מהווה חלק מהראיות בתיק ועלול לשבש את החקירה, אנו נעמיד אותו לרשות המבקשים או נאפשר להם לצלמו, כפי שאנו נוהגים לעשות בכל תיקי החקירה האחרים".

ככלל, עולה מתגובת המשיבה כי היא מסכימה למסור למבקשים את המסמכים החשבונאיים (או לאפשר להם לצלמם); עם זאת, לא ברורה ההסתייגות הנוגעת לכך ש"חומר זה אינו מהווה חלק מחומר הראיות בתיק ועלול לשבש את החקירה".

בחלוף כחצי שנה מאז שנתפסו כל המסמכים החשבונאיים, איני רואה סיבה שלא לאפשר למבקשים לקבל לידיהם העתק של כל מסמך חשבונאי שנחוץ להם, וככל שהדבר עדיין לא נעשה, הרי שעל המשיבה לאפשר זאת כעת, ובאופן מיידי.

17. כאמור, המשיבה עותרת להארכת תוקף החזקת התפוסים, למשך 180 ימים נוספים, שכן החקירה עדיין לא הושלמה.

נראה כי אכן מדובר בחקירה מורכבת ורחבת היקף, בדומה למקרים אחרים שבהם נחקרים חשדות לעבירות הלבנת הון ועבירות מסים. לפיכך, אני סבורה כי יש להיעתר לבקשת המשיבה, ולהורות על הארכת תוקף החזקת התפוסים כמבוקש, למשך 180 ימים נוספים.

18. סוף דבר:

הבקשה להשבת התפוסים נדחית. הבקשה להארכת תוקף החזקתם למשך 180 ימים נוספים מתקבלת, כפוף לאמור בעניין כלי הרכב והסוסים.

בכל הנוגע לכלי הרכב המוחזקים, הם ישוחררו בהתקיים התנאים האמורים לעיל, לרבות ההפקדה הכספית.

בכל הנוגע לסוסים המוחזקים, אף הם ישוחררו כנגד הפקדת ערובה כספית כמפורט לעיל.

בכל הנוגע למסמכים, המשיבה תאפשר העתקתם של כל המסמכים החשבונאיים.

המזכירות תמציא לצדדים החלטה זו.

ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ג, 31 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.